

Arrest

nr. 75 799 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 17 oktober 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. SNOECKX, die *loco* advocaat B. STALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 1 december 2006 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor kort verblijf (type C).

Op 11 december 2006 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C) genomen, om reden van twijfel omtrent de werkelijke bestemming van de reis (vader verblijft in Duitsland).

Op 2 december 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor kort verblijf (type C).

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de toekenning van een visum voor kort verblijf (type C) op basis van eigen solvabiliteit.

Op 8 juni 2011 ontvangt verzoeker van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder de aankomstverklaring nr. 2011/48, waarbij hij wordt toegelaten tot verblijf tot 4 juli 2011.

Op 28 juni 2011 doen verzoeker en mevrouw H.N, van Belgische nationaliteit een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-Zolder.

Op 4 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot verlenging van de aankomstverklaring tot 4 augustus 2011.

Op 17 juli 2011 gaat mevrouw H.N. ten aanzien van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder de verbintenis aan tot tenlasteneming van een partner, zijnde verzoeker.

Op 19 juli 2011 verlengt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder de aankomstverklaring nr. 2011/48, zodat verzoeker wordt toegelaten tot verblijf tot 4 augustus 2011.

Op 11 augustus 2011 verlengt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder andermaal de aankomstverklaring nr. 2011/48, zodat verzoeker wordt toegelaten tot verblijf tot 4 september 2011.

Op 9 september 2011 brengt de procureur des Konings te Hasselt een negatief advies met betrekking tot het voorgenomen huwelijk, dat er in hoofde van één van de echtgenoten enkel op gericht lijkt te zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aan de staat van gehuwde.

Op 27 september 2011 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken op basis van het negatief advies van de procureur des Konings betreffende een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 17 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2011 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

genomen op datum van 17/10/2011

wordt aan:

Naam C.

Voornamen : M.

Nationaal nummer /

Geboortedatum en -plaats : (...)1987 – C.

Nationaliteit Turkije

het bevel gegeven om uiterlijk op 04/11/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Sloveni, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN O BESLISSING:

Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 04/09/2011."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van een substantiële vorm en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien het onduidelijk is wie de beslissing heeft genomen, wie deze ondertekend heeft en of deze persoon bevoegd is.

Immers werd de kwestige beslissing niet mee betekend en tevens weigert men deze af te geven.

Dat dit uiteraard onaanvaardbaar is, verzoeker kan op die manier niet nagaan of de beslissing correct en door de bevoegde persoon werd genomen én ondertekend.

Dat dit een schending van een substantiële vorm betreft en tevens machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissing nietig is wegens het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing en dat de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. De verwerende partij stelt dat het wel degelijk om een elektronische handtekening gaat, maar staft haar stelling niet met concrete elementen. De verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de afdruk van een ingescande handtekening in casu als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.

Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch kan niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening worden beschouwd. De bestreden beslissing vertoont een substantieel vormgebrek en wordt vernietigd R.v.St. (14e k.) nr. 193.106, 8 mei 2009 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 308.

Dat in casu zelfs dat niet kan worden nagegaan.”

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en is ter kennis gebracht door de burgemeester van Heusden-Zolder op 28 oktober 2011 in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 17 oktober 2011. Verzoeker betoogt dat er een schending is van een substantiële vorm of dat de beslissing van 17 oktober 2011 met machtsoverschrijding is genomen aangezien niet kan worden nagegaan wie deze beslissing nam, of de beslissing werd ondertekend en of deze persoon bevoegd was de beslissing te nemen.

Op de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld: “in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid genomen op 17/10/2011”. De Raad stelt vast dat de beslissing van 17 oktober 2011 in het administratief dossier aanwezig is en werd genomen en ondertekend door mevrouw M.D, administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt in artikel 6:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: (...); artikel 7, tweede tot vierde lid; (...).

§2. De delegatie van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus wel degelijk wie de beslissing heeft genomen en kan worden vastgesteld dat de beslissing wel degelijk is genomen door een bevoegde ambtenaar, zodat duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste, noch van machtsafwending.

Waar verzoeker aanvoert dat men hem geweigerd heeft deze beslissing ter kennis te brengen, wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een afschrift van de beslissing van 17 oktober 2011 zou hebben gevraagd aan de verwerende partij. Bovendien stond het verzoeker vrij, om in het kader van de openbaarheid van het bestuur, het administratief dossier te gaan inzien. Dienaangaande volstaat het om een e-mail of fax te verzenden naar de verwerende partij met de vraag tot inzage. Ook dergelijke vraag blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

In zoverre verzoeker er op wijst dat de beslissing van 17 oktober 2011 niet werd toegevoegd aan het bevel, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet noodzakelijk vereist dat de oorspronkelijke beslissing wordt bijgevoegd. Het volstaat immers dat de hoofdredenen weergegeven worden en dat wordt aangegeven dat het bevel in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt genomen, zodat voldaan is aan de voorwaarden van de motiveringsplicht (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, 140 ev.). De Raad stelt tevens vast dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat ze genomen werd in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2011 en dat de rechtsgrond en de feitelijke omstandigheden die aan de grondslag liggen van de beslissing van 17 oktober 2011 integraal werden overgenomen in de bestreden beslissing. Dit volstaat om te voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar verzoeker enerzijds betoogt dat de bestreden beslissing niet is ondertekend en anderzijds betoogt dat de bestreden beslissing door nietigheid is aangetast bij gebrek aan een handgeschreven ondertekening of aan elektronische handtekening conform artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat dit middel feitelijke en juridische grondslag mist, doordat de bestreden beslissing manueel werd gehandtekend door de burgemeester van Heusden-Zolder.

Artikel 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen stelt:

“De beslissing van de Minister of zijn gemachtigde waarbij bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, wordt ter kennis gebracht door middel van het formulier B, overeenkomstig het model van bijlage 13.”

De bijlage 13 bij dit koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is een model van kennisgevingsformulier en voorziet dat de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geschiedt door de gemeente waar de vreemdeling verblijft.

Zoals reeds werd aangegeven, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten integraal overgenomen in de bijlage 13, die aan de vreemdeling wordt betekend.

De bijlage 13 wordt overeenkomstig het modelformulier ondertekend door een ambtenaar van de gemeente die hierbij zijn naam en hoedanigheid aanduidt. *In casu* stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de handtekening draagt van de burgemeester van Heusden-Zolder, mevrouw S. C, wiens bevoegdheid om de bestreden beslissing te ondertekenen niet wordt betwist. Het betreft een manuele handtekening zodat verzoekers betoog dat de handtekening niet werd genomen in overeenstemming met artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, niet ter zake dienend is.

Verzoeker slaagt er niet in de schending van een substantiële vorm en machtsoverschrijding aannemelijk te maken.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 7, 1°

juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van een substantiële vormvereiste.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Eerste onderdeel

Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 7 (aanhef) juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte,

Dat namelijk de consideransen die tot de motivering in feite en in rechte dienen van de weigeringsbeslissing manifest ontoereikend dan wel incorrect zijn.

Dat vooreerst verzoeker met zijn vriendin beroep aantekenden tegen de beslissing van de stad Heusden-Zolder dd. 12.09.2011 tot weigering van voltrekking van hun huwelijk.

Dat deze procedure werd ingeleid voor de Rechtbank van eerste aanleg te Hasselt.

Dat de overheid aldus op de hoogte was van de samenwoning en het feit dat partijen zich beschouwden als een familiale cel sensu artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing niet de minste afweging maakte, laat staan een actuele afweging.

Dat artikel 7 Vreemdelingenwet nochtans in de aanhef als volgt gaat : Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten..”

Dat in casu men dus niet kan volstaan door de loutere referentie aan 7.1° Vreemd. W.

Tweede onderdeel:

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt juncto artikel 8 EVRM ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat in deze namelijk de bestreden beslissing ingevolge het aangehaalde recht op familieleven deze beslissing onvoldoende motiveert.

Dat de procedure tot erkenning van hun huwelijk thans nog hangende is, doch partijen ontegensprekelijk samenleven.

Dat zij een intieme relatie hebben. Dat bovendien een definitieve beslissing omtrent hun huwelijk nog niet geveld werd.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist kan worden.

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke “familiale banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), , Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een “familiale cel”.

Dat artikel 8 EVRM van toepassing is op de personen die het voornemen hebben genomen om een huwelijk te sluiten (R.v.St. nr. 81.673, 6 juli 1999, A, RM, 1999, 127).

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> , Rev. Trim. Dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist wordt noch kan, men neemt er geen standpunt over in. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is, maar deze duidelijk niet heeft gemaakt.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest II. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier (R.v.St. nr. 100 587, 7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); Rev. dr. étr. 2001. Afl. 116, 704).

Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé en gezinsleven van de verzoeker. (R.v.St. nr. 78.711, 11 februari 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1999, 40; T. Vreemd. 1998, 323).

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt.

Dat de bestreden beslissing derhalve over geen enkele feitelijke grondslag beschikt teneinde deze motivering te dragen. Dat derhalve reeds louter en alleenlijk op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feite en dus in rechte."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet erop worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet en wordt in de motivering van de bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreven. Er wordt aangegeven dat de termijn van regelmatig verblijf is verstreken sedert 4 september 2011. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwt, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker meent dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden doordat de bestreden beslissing niet de minste afweging maakt met betrekking tot zijn gezinsleven, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat deze afweging impliciet is gebeurd. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, 1°, 1 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de laatste verlenging door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder van de aankomstverklaring nr. 2011/48 dateert van 11 augustus 2011 voor een termijn tot 4 september 2011. Voor de periode na 4 september 2011 is er voor verzoeker geen enkele verblijfstitel aangevraagd noch verleend. Ook in beroep brengt verzoeker geen enkel document naar voor waaruit blijkt dat hij ook na 4 september 2011 rechtsgeldig in België verblijft, zodat de motivering genomen in de bestreden beslissing dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten termijn voor regelmatig verblijf van 4 september 2011 berust op een correcte feitenvinding door de verwerende partij en het de verwerende partij toegestaan was aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het loutere gegeven dat hij samen met zijn beweerde partner een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking, doet geen afbreuk aan zijn illegale verblijfstoestand. Aangezien, zoals blijkt uit de bespreking van het volgende middelenonderdeel, dat uit politieel onderzoek blijkt dat verzoeker en mevrouw N.H. niet samenwonen op het opgegeven adres en het niet gekend is waar zij thans – al dan niet samen – verblijven, slaagt verzoeker er evenmin in om via de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM een meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag in te roepen en aldus een schending van artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet aan te tonen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat *in casu* een loutere referentie naar artikel 7, 1°, 1 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middelenonderdeel is niet gegrond.

In het tweede middelenonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM samen met de schending van de motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Verzoeker voert aan dat hoewel de procedure tot erkenning van zijn huwelijk met mevrouw N.H. nog hangende is, zijn gezinsleven met mevrouw N.H. niet kan worden betwist. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker het voornemen heeft om te huwen met mevrouw N.H., doch uit het administratief dossier blijkt ook dat de procureur des Konings op 9 september 2011 een negatief advies heeft uitgebracht betreffende het voorziene huwelijk van verzoeker. In dit advies stelt de procureur des Konings *“het lijkt dat er getracht wordt om een huwelijk te sluiten waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. (...) Zoals u kunt lezen, heeft de heer C. momenteel geen (permanent) verblijfsrecht in België. Door een huwelijk zou hij wel een (permanente) verblijfstitel kunnen bekommen. De heer C. ondernam bovendien in het verleden al verscheidene ander pogingen om in België te geraken. Geen van beide ‘verloofden’ kan bovendien aangetroffen worden, niettegenstaande verscheidene bezoeken van de politie. Op telefonische oproepen kwam evenmin enige reactie, zodat er alleszins geen sprake is van enige duurzame samenwoning.”*, tevens bevat het administratief dossier een bericht van de politie te Heusden-Zolder van 21 november 2011. De politie deelt mee dat verzoeker nooit werd aangetroffen en nu ook niet meer aan te treffen is op het gekende adres en dat het niet geweten is waar hij momenteel verblijft. Ook wat betreft de vriendin van verzoeker merkt de politie op dat zij niet meer is aan te treffen en dat zij genoteerd staat met een voorstel tot schrapping. Uit een synthesesedocument telefoongesprek van 22 november 2011 blijkt dat de politie verklaart dat het huis leeg staat. Het louter voeren van een procedure in kortgeding bij de rechtbank van eerste aanleg, waarvan alleen de dagvaarding uitgaande van verzoeker en zijn vriendin, met vermelding van het adres waarvan door de politie werd vastgesteld dat het om een leeg staand huis gaat, maar geen beschikking van de voorzitter, wordt voorgelegd, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker met mevrouw N.H. samenwoont en een “familiale cel” vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM; dat verzoeker noch mevrouw N.H. zijn aan te treffen, spreekt het beweerde gezinsleven tegen, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven, dient niet te verder te worden nagegaan of er in hoofdte van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat om verzoeker op haar grondgebied toe te laten. Er dient dan ook geen verdere belangenafweging te worden gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van de motiveringsplicht worden aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien in casu het duidelijk is dat er rekening dient gehouden met artikel het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM en dat de uitvaardiging van het bevel tot het verlaten van het grondgebied dient beschouwd te worden als een inbreuk er op.

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze genomen heeft zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvST, X, nr. 110.071, 6 september 2002, RVST X, nr. 132.170 21 juni 2004).

De Raad voor Vreemdelingen betwisting is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvST, nr. 101.624 7 december 2001 aangehaald door Raad voor Vreemdelingenbetwisting, 22 oktober 2007 nr.2851 in de zaak 13451/II de kamer).

De raad oordeelde daar dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen

Dat in casu men ter zake zelfs geen enkele motivering wijdt en de inbreuk dus manifest onredelijk voorkomt.”

In deze volstaat het te verwijzen naar de bovenvermelde bespreking van het tweede middel.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechtter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Zoals uit de bespreking van voorgaande middelen blijkt, wordt niet aangetoond dat de verwerende partij met de bestreden beslissing tot een onredelijk besluit is gekomen.

Het derde middel is niet gegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

“Aangezien ten derde schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen. Dat namelijk de Europese Rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke behandeling en/of vernederende behandeling).

Dat de feitelijke context aantoont dat dit in casu als dusdanig is. De wijze waarom men de familiale cel miskent en er zonder enige motivering op bruuske wijze een inbreuk op pleegt is ronduit een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de Europese Rechtspraak duidelijk is (EHRM, Djeroud t. Frankrijk, 23 januari 1991, Pubi. Hof; Reeks A, nr. 191 -A; EHRM, Moustaqim t. België, 18 februari 1991, Pubi. Hof Reeks A, 193; EHRM, Beidjoudi t. Frankrijk, 26 maart 1992, Pubi. Hof reeks A, nr. 258-C; EHRM, Nasri t. Frankrijk, 13 juli 1995, Pubi. Hof nr. 320-B);

Dat dit des te meer geldt gezien de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCann/Verenigd Koninkrijk) Pubi. Eur Court HR.R., 1996, Serie A, nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M. schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, Ahmed/Oostenrijk, RevDr etr 1997, 88).

Wanneer uitlevering kan leiden tot foltering of onmenselijke behandeling dan kan artikel 3 E.V.R.M. worden geschonden (Hof Mensenrechten, 15 november 1996, (Chahal/Verenigd Koninkrijk), Liga.1997. afl. 1-4. 15).

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met de algemene stelling van verzoeker dat "de wijze waarop men de familiale cel miskent en er zonder enige motivering op bruuske wijze een inbreuk op pleegt", maakt verzoeker geen schending van het artikel 3 van het VRM aannemelijk. Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen reeds is gebleken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven of familiale cel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU